

KANONIZACJA JANA XXIII I JANA PAWŁA II

27 kwietnia papież Franciszek dokonał kanonizacji Jana Pawła II i Jana XXIII. We Mszy św. uczestniczyło 800 tys. pielgrzymów z całego świata.

Z tej okazji przypominamy fakty i ciekawostki związane z procesem beatyfikacyjnym i kanonizacyjnym papieża Wojtyły.

Jan Paweł II zmarł 2 kwietnia 2005 r. w wieku 84 lat. Zgon nastąpił o 21. 37. Przy łożu papieża umierającego w papieskich apartamentach byli jego najbliżsi współpracownicy m.in.: abp Stanisław Dziwisz osobisty sekretarz papieża, ks. prof. Tadeusz Styczeń, jego uczeń z KUL, ks. prałat Mieczysław Mokrzycki i opiekujące się Janem Pawłem II na co dzień siostry sercanki. Obecna była także dr Wanda Póltawska, którą z ks. Wojtyłą łączyła wieloletnia współpraca i przyjaźń.

Trumnę z ciałem papieża wystawiono w bazylice św. Piotra. Od 3 kwietnia do czasu pogrzebu hołd Zmarłemu złożyło ponad 3 mln osób z całego świata, którzy – dzień i noc – stali często wiele godzin w ogromnej kolejce, by przez chwilę i po raz ostatni spojrzeć na Papieża i pomodlić się za niego.

Zgodnie z tradycją towarzysząca pochówkom papieży, do trumny z ciałem Jana Pawła II włożono – zapieczętowany w specjalnej metalowej tubie – napisany po łacinie jego krótki życiorys. Początek tego dokumentu, zwanego "rogito", brzmi: „W świetle Chrystusa zmartwychwstałego, 2 kwietnia roku Pańskiego 2005, o godzinie 21:37 wieczorem, gdy sobota dobiegała kresu i weszliśmy już w Dzień Pański w Oktawie Wielkanocy i Niedzielę Bożego Miłosierdzia, umiłowany Pasterz Kościoła Jan Paweł II przeszedł z tego świata do Ojca. Jego odejściu towarzyszył modlitwą cały Kościół, zwłaszcza młodzież”. Dokument zamyka zdanie: „Jan Paweł II pozostawił wszystkim niezwykle świadectwo pobożności, świętego życia i powszechnego ojcostwa”.

Pogrzeb Jana Pawła II, który miał miejsce 8 kwietnia 2005 roku w Rzymie, stał się największym w dziejach świata zgromadzeniem najważniejszych przedstawicieli ziemskiego globu. W pożegnaniu papieża Wojtyły wzięło udział dwieście oficjalnych delegacji z szefami państw i rządów oraz przedstawicielami rodów królewskich i książęcych, przywódcami wyznań i religii z całego świata i szefami największych organizacji międzynarodowych.

Podczas liturgii pogrzebowej ponad Placem św. Piotra powiewało kilka wielkich transparentów z hasłem „Santo subito”, czyli „Święty natychmiast”. W ten sposób wierni dali wyraz swemu przekonaniu o świętości papieża oraz temu, że Kościół powinien potwierdzić to oficjalnym wyniesieniem Jana Pawła II na ołtarze.

Już 13 maja 2005 r. ogłoszono decyzję nowego papieża, Benedykta XVI, by w przypadku Jana Pawła II odstąpić od wymaganego przez przepisy kościelne okresu 5 lat od śmierci danej osoby i rozpocząć jego proces beatyfikacyjny. Ogłoszenie dokumentu (wydanego przez Kongregację ds. Kanonizacyjnych już dzień po pogrzebie papieża Wojtyły) nastąpiło 13 maja podczas spotkania nowego papieża z duchowieństwem rzymskim w bazylice św. Jana na Lateranie. Decyzję Benedykta XVI przyjęto długotrwałą owacją. 2 kwietnia 2006. r. w tej samej bazylice, w obecności wikariusza generalnego Rzymu kard. Camillo Ruiniego,

nastąpiło zamknięcie procesu beatyfikacyjnego na szczęblu diecezji rzymskiej, po czym przekazano całą dokumentację sprawy Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych.

Oficjalne rozpoczęcie procesu beatyfikacyjnego w diecezji rzymskiej miało miejsce 28 czerwca. Postulatorem sprawy został mianowany polski kapłan ks. Sławomir Oder, od kilkunastu lat pracujący w Wikariacie Rzymu. W związku z tym, że Sługa Boży Jan Paweł II kilkadziesiąt lat życia spędził w archidiecezji krakowskiej, proces rogatoryjny (czyli pomocniczy) wszczęto także tam – 4 listopada 2005 r. w katedrze na Wawelu, pod przewodnictwem bp. Tadeusza Pieronka.

Ponieważ Karol Wojtyła spędził kilkadziesiąt lat życia w Krakowie, swoje świadectwa o nim złożyły pod przysięgą osoby, które go znały go jako studenta, następnie robotnika, kapłana i biskupa krakowskiego. Nieoficjalnie wiadomo, że podczas procesu rogatoryjnego przesłuchano ponad 100 świadków – głównie w Krakowie, a ponadto w Wadowicach, Warszawie i Lublinie. Zgodnie z przepisami prawa kanonizacyjnego pytania stawiane świadkom zadawane są według schematu, który jest dostosowany do danego procesu. Każdy świadek składał przysięgę zachowania w tajemnicy zdawanych im pytań i udzielanych odpowiedzi. Proces rogatoryjny zakończono 1 kwietnia 2006 r. Całą dokumentację złożoną głównie z przetłumaczonych na język włoski zeznań świadków, opieczętowano i wysłano do Watykanu.

Pytania stawiane świadkom w procesie beatyfikacyjnym dotyczą m. in. znajomości ze sługą Bożym i źródeł wiedzy o jego życiu. Świadkowie pytani byli także o motywacje, jakimi się kierują zeznając przed trybunałem. Później odpowiadali na szczegółowe zagadnienia dotyczące życia kandydata na ołtarze, poczynając od narodzin i chrztu, przez okres dorastania, wykształcenie, wybór stanu życia, cechy osobowości, aż po okoliczności jego śmierci. Członkowie trybunału interesują się także faktami ponadnaturalnymi związanymi z życiem sługi Bożego i szczególnymi darami i cnotami. Pytają także o to, czy w chwili śmierci kandydat na ołtarze cieszył się opinią świętości oraz o kult, jakim jest otaczany.

Zgodnie z procedurami beatyfikacyjnymi, wierni zostali zachęcani aby przekazywali Trybunałowi Diecezjalnemu Wikariatowi Rzymu „wszelkie informacje, które mogą zawierać jakiegokolwiek elementy przemawiające na korzyść bądź przeciwko opinii świętości” Jana Pawła II. Prośba taka wisiała na bramie Wikariatowi Rzymu, a także Krakowskiej Kurii Metropolitalnej. Ogłoszono ją także w prasie katolickiej.

WYKORZYSTANO: EKAI